

1

18 december, 09.58 uur

Palo Alto, Californië

Ze voelde voortdurend panische angst.

Toen dr. Erin Granger de collegezaal op de campus van Stanford betrad, gleed haar blik van links naar rechts, om zich ervan te verzekeren dat ze alleen was. Ze hurkte zelfs om onder de lege stoelen te kijken, zodat ze zeker wist dat zich daar niemand schuilhield. Ze hield één hand op de Glock 19 in haar enkelholster.

Het was een prachtige winterochtend. De zon hing in een helderblauwe wolkenlucht. Door de hoge ramen stroomde fel licht naar binnen en ze had weinig te duchten van de sinistere wezens die haar nachtmerries bevolkten.

Maar na alles wat haar was overkomen, wist ze dat haar medemens net zozeer tot kwaad in staat was.

Ze kwam weer overeind en slaakte een lichte zucht van opluchting terwijl ze naar de kathedr liep. Ze wist dat haar angst onlogisch was, maar dat weerhield haar er niet van om te controleren of de zaal veilig was voordat haar studenten binnenkwamen. Hoe irritant studenten ook konden zijn, ze zou ieder van hen met haar leven verdedigen.

Ze zou niet nóg eens een student aan zijn lot overlaten.

Erins vingers klemde zich om de versleten leren tas in haar hand. Ze moest zich dwingen om haar vingers te ontspannen en haar tas naast de kathedr te zetten. Terwijl haar blik nog steeds door de zaal gleed, gespte ze de tas open en haalde ze de aantekeningen voor haar college tevoorschijn. Meestal leerde ze haar presentaties uit haar hoofd, maar dit was een vak dat ze over had genomen van een docent die met zwangerschapsverlof was. Het was een interessant onderwerp, en het bood een welkome afleiding van de gebeurtenissen die haar leven op zijn kop hadden gezet, sinds haar twee ouderejaars studenten een paar maanden geleden in Israël de dood hadden gevonden.

Heinrich en Amy.

De Duitse student was overleden aan verwondingen die hij had opgelopen als gevolg van een aardbeving. Amy was gedood nadat Erin haar studente onopzettelijk verboden informatie had toegezonden, kennis die ertoe had geleid dat de jonge vrouw was vermoord.

Ze wreef in haar handen alsof ze probeerde dat bloed, die verantwoordelijkheid weg te vegen. De ruimte leek opeens kouder. Het kon buiten niet meer dan 10 graden zijn, en in de zaal was het niet veel warmer. De rillingen die haar over het lijf liepen terwijl ze haar aantekeningen klaarlegde, hadden echter niets te maken met het slechte verwarmingssysteem in de zaal.

Toen ze in Stanford terug was gekomen, had ze het prettig moeten vinden om weer thuis te zijn, op te gaan in haar vertrouwde omgeving en in de alledaagse routine van een semester dat de kerstvakantie naderde.

Maar zo ervoer ze dat niet.

Omdat er niets bij het oude was gebleven.

Terwijl ze de aantekeningen van die ochtend stond door te nemen, druppelden haar studenten binnen. Een paar van hen liepen de trap af naar de stoelen voorin, maar de meeste bleven achterin en duwden de stoelzittingen in de bovenste rijen naar beneden.

‘Professor Granger?’

Erin keek naar links en zag een jongeman met vijf zilveren ringetjes in zijn wenkbrauw op haar af lopen. De student kwam met een vastberaden blik op zijn gezicht voor haar staan. Over zijn schouder droeg hij een camera met een lange lens.

‘Ja?’ Ze nam niet de moeite om de ergernis in haar stem te onderdrukken.

Hij legde een opgevouwen velletje papier op de houten kathedr en schoof het naar haar toe.

Achter hem keken de andere studenten in de collegezaal nonchalant toe, maar ze waren geen overtuigende acteurs. Ze kon merken dat zij naar haar keken en zich afvroegen wat ze zou doen. Ze hoefde het velletje niet open te vouwen om te weten dat de jongeman zijn telefoonnummer had opgeschreven.

‘Ik ben van de *Stanford Daily*.’ Hij speelde met een ringetje in zijn wenkbrauw. ‘Zou ik u kort mogen interviewen voor de universiteitskrant?’

Ze duwde het velletje naar hem terug. ‘Nee, dank je wel.’

Sinds ze terug was uit Rome, had ze alle interviewverzoeken afge-

slagen. Ze zou haar stilte nu niet verbreken, temeer omdat het enige wat ze mócht zeggen een leugen was.

Om de waarheid te verdoezelen achter de gebeurtenissen die haar twee studenten het leven hadden gekost, was het verhaal naar buiten gebracht dat ze drie dagen in de woestijn van Israël vast had gezeten, ingesloten tussen het puin na een aardbeving in Massada. Volgens dat verzonnen verhaal was ze levend teruggevonden, samen met een legersergeant die Jordan Stone heette en haar enige overlevende ouderejaars student, Nate Highsmith.

Ze begreep dat het nodig was om een andere verklaring te geven voor de tijd die ze voor het Vaticaan had gewerkt, een voorwendsel dat werd bevestigd door de weinige uitverkorenen in de regering die eveneens de waarheid kenden. Het publiek was niet voorbereid op verhalen over monsters in de nacht, over de duistere grondslagen van de wereld.

Maar of ze nu noodzakelijk waren of niet, ze was niet van plan om verder iets over die leugens te zeggen.

De student met de wenkbrauwringen drong aan. 'Ik kan u het verhaal laten lezen voordat ik het plaats. Als er ook maar iets in staat wat u niet bevalt, kunnen we het aanpassen tot u tevreden bent.'

'Ik waardeer je doorzettingsvermogen en ijver, maar dat verandert niets aan mijn antwoord.' Ze gebaarde naar de halfvolle collegezaal. 'Ga alsjeblieft zitten.'

Hij aarzelde en leek op het punt te staan om nog iets te zeggen.

Ze maakte zich zo lang mogelijk en wierp hem haar strengste blik toe. Ze was maar 1 meter 72 en met haar blonde paardenstaart kwam ze niet bijster intimiderend over.

En toch, het ging puur om de lichaamshouding.

Wat hij in haar ogen zag, dreef hem terug naar de zich verzamelende studenten. Hij ging snel zitten en keek naar de grond.

Nu dat geregeld was, maakte ze een nette stapel van haar aantekeningen en riep de studenten tot de orde. 'Dank jullie dat je naar het slotcollege bent gekomen van Geschiedenis 104: Bijbelse geschiedenis door een seculiere bril. Vandaag gaan we het hebben over veelvoorkomende misverstanden over een religieus feest dat voor de deur staat, namelijk Kerstmis.'

Toen de studenten klaar gingen zitten om aantekeningen te maken, klonk het galmen van opstartende laptops, in plaats van het vroeger zo vertrouwde geluid van papiergeritsel.

‘Wat vieren we eigenlijk op 25 december?’ Ze liet haar blik over haar studenten glijden. Sommige hadden piercings, een enkeling had tatoeages en verscheidene leken een kater te hebben. ‘25 december? Iemand? Het is zo makkelijk.’

Een meisje dat een sweatshirt droeg met een geborduurde engel op het voorpand stak haar hand op. ‘De geboorte van Jezus?’

‘Precies. Maar wanneer werd Jezus écht geboren?’

Niemand kwam met een antwoord.

Ze glimlachte en zette haar angsten opzij, terwijl ze in haar docentenrol gleeed. ‘Slim van jullie om daar niet in te trappen.’ Dat leverde haar van enkelen gegriinnik op. ‘De geleerden zijn het namelijk niet eens over de datum van Jezus’ geboorte. Clemens van Alexandrië zei...’

Ze vervolgde haar college. Een jaar geleden zou ze hebben gezegd dat niemand die vandaag de dag leefde de echte geboortedatum van Jezus Christus kende. Dat kon ze niet meer zeggen, want tijdens haar avonturen in Israël, Rusland en Rome had ze iemand leren kennen die leefde toen Christus werd geboren. Op dat moment had ze beseft dat een groot deel van de algemeen aanvaarde geschiedenis niet klopte. Zij werd of verborgen door onwetendheid, of ze werd versluierd door doelbewust bedrog om de sinistere waarheid te verbergen.

Als archeologe, als iemand die zocht naar de geschiedenis die onder zand en rotsen verborgen lag, was ze door die bewustwording van haar stuk gebracht. Ze was haar vaste anker kwijtgeraakt. Nadat ze naar de veilige academische wereld was teruggekeerd, had ze gemerkt dat ze zelfs niet langer het eenvoudigste college kon geven, zonder daar goed over na te denken. Het was bijna onmogelijk geworden om haar studenten de waarheid, zo niet de hele waarheid, te vertellen. Elk college voelde als een leugen.

Hoe kan ik zo doorgaan, hoe kan ik liegen tegen degenen die ik word geacht de waarheid te leren?

Maar wat had ze voor keus? Nadat die deur even open had gestaan om haar het verborgen karakter van de wereld te laten zien, was hij weer net zo stevig gesloten.

Niet gesloten. In mijn gezicht dichtgeslagen.

Toen ze was afgesneden van de waarheden die achter die deur besloten lagen, was ze aan de buitenkant blijven staan, terwijl ze zich afvroeg was echt was, en wat vals.

Eindelijk kwam er een einde aan het college. Ze veegde snel het whiteboard schoon, alsof ze de halve waarheden en onwaarheden die

erop stonden probeerde weg te veggen. Het was tenminste voorbij. Ze prees zich gelukkig dat ze het laatste college van het jaar had doorstaan. Nu hoefde ze alleen nog maar de laatste toetsen na te kijken, en daarna was ze vrij om te zien hoe ze de kerstvakantie doorkwam.

Toen ze aan de feestdagen dacht, zag ze de blauwe ogen en harde vlakken voor zich van een onregelmatig gezicht, de volle lippen die zo gemakkelijk lachten, het gladde voorhoofd onder het korte blonde haar. Het zou fijn zijn om sergeant Jordan Stone weer te zien. Het was al weer een paar weken geleden dat ze hem voor het laatst had gezien. Wel belden ze elkaar vaak. Ze wist nog niet precies waar deze relatie op den duur naartoe ging, maar ze wilde er wel graag achter komen.

Dan moest ze natuurlijk het perfecte kerstcadeau zoeken om dat gevoel uit te drukken. Ze glimlachte bij de gedachte.

Toen ze de laatste regel van het whiteboard begon te veggen en op het punt stond de studenten achter haar te laten gaan, werd de zon gesmoord door een wolk, zodat de collegezaal in schaduw werd gehuld. De wisser verstarde op het bord. Ze voelde zich even duizelig en merkte toen dat ze wegviel in...

Absolute duisternis.

Stenen muren drukten tegen haar schouders. Ze ging met moeite rechtop zitten. Haar hoofd knalde tegen steen aan en ze viel met een plons achterover. Uitzinnig doorzochten haar handen een zwarte wereld.

Overal om zich heen voelde ze steen: boven zich, achter zich, aan alle kanten. Het was geen ruwe steen, alsof ze onder een berg begraven lag. Hij was juist glad. Gepolijst als glas.

Langs de bovenkant van de kist liep een lijn. Hij verschroeiده haar vingertoppen.

Ze hapte naar adem en haar mond liep vol wijn. Genoeg om haar te verdrinken.

Wijn?

Een deur die achterin dichtklapte, bracht haar met een ruk terug in de collegezaal. Ze keek naar de bordenwisser op het whiteboard, naar haar vingers die hem zo stevig vasthielden dat haar knokkels wit waren.

Hoelang heb ik hier zo gestaan? In het zicht van iedereen.

Vermoedelijk hooguit een paar seconden. Ze had de afgelopen paar weken wel vaker dit soort aanvallen gehad, maar nooit waar anderen bij waren. Ze had ze afgedaan als posttraumatische shock en gehoopt

dat ze vanzelf over zouden gaan, maar deze laatste was wel de meest levensechte tot nu toe geweest.

Ze haalde diep adem en draaide zich om naar haar studenten. Ze leken niets te hebben gemerkt, dus kon het nooit lang hebben geduurd. Ze moest dit leren beheersen voordat er iets ernstigs gebeurde.

Ze keek naar de deur die was dichtgeklapt.

Achter in de zaal stond een welkome figuur. Toen hij merkte dat ze naar hem keek, hield Nate Highsmith een grote envelop omhoog en zwaaide ermee. Hij glimlachte verontschuldigend en liep op cowboylaarzen de zaal door. Zijn ietwat strompelende gang herinnerde haar aan de marteling die hij afgelopen herfst had moeten doorstaan.

Ze klemde haar lippen op elkaar. Ze had hem beter moeten beschermen. En Heinrich. En vooral Amy. Als Erin de jonge vrouw niet aan gevaar had blootgesteld, had ze nu misschien nog geleefd. Amy's ouders zouden niet hun eerste kerst zonder hun dochter door hoeven te brengen. Ze hadden nooit gewild dat Amy archeologe werd. Erin was degene die hen uiteindelijk had overgehaald om haar mee te laten gaan naar de opgraving in Israël. Als de leidinggevende veldonderzoekster had Erin hun verzekerd dat hun dochter veilig zou zijn.

Uiteindelijk had ze zich daarin verschrikkelijk, afgrijselijk vergist.

Ze hield haar laars scheef om de geruststellende bult van het pistool tegen haar enkel te voelen. Ze zou zich niet meer laten verrassen. Er zouden geen onschuldige slachtoffers meer vallen waar zij bij was.

Ze schraapte haar keel en richtte haar aandacht weer op haar studenten. 'Dat is alles, jongens. Jullie mogen allemaal gaan. Fijne kerstvakantie.'

Terwijl de zaal leegliep, dwong ze zich om door het raam te kijken naar de heldere lucht en probeerde ze de duisternis te verjagen die resteerde van haar visioen van daarnet.

Toen de zaal verder leeg was, kwam Nate eindelijk naar haar toe. 'Professor.' Hij klonk bezorgd. 'Ik heb een boodschap voor u.'

'Wat voor boodschap?'

'Twee, eigenlijk. De eerste is van de Israëlische regering. Ze hebben eindelijk onze onderzoeksresultaten van de opgraving in Caesarea vrijgegeven.'

'Dat is fantastisch.' Ze probeerde enthousiast te klinken, maar slaagde daar niet in. Amy en Heinrich zouden tenminste nog enige eer krijgen voor hun laatste werk, een grafscript voor hun korte leven. 'En de tweede boodschap?'

‘Die komt van kardinaal Bernard.’

Verbaasd keek ze Nate aandachtiger aan. Ze probeerde de kardinaal, het hoofd van de orde van de sanguinisten in Rome, al wekenlang te bereiken. Ze had zelfs overwogen om naar Italië te vliegen en te posten bij zijn appartement in Vaticaanstad.

‘Hoog tijd dat hij terugbelt,’ mompelde ze.

‘Hij vroeg of u hem meteen kon bellen,’ zei Nate. ‘t klonk als een noodgeval.’

Erin zuchtte geërgerd. Bernard had haar twee maanden lang genegeerd, maar nu had hij iets van haar nodig. Ze had wel duizend vragen aan hem, zorgen en gedachten die zich de afgelopen weken sinds haar terugkeer uit Rome hadden opgestapeld. Ze keek naar de half uitgeveegde regel op het whiteboard. Ze had ook vragen over die visioenen.

Hoorden die episodes bij posttraumatische stress? Herleefde ze de momenten die ze onder Massada begraven was geweest?

Maar waarom proef ik dan steeds wijn?

Ze schudde haar hoofd om haar gedachten te verjagen en wees naar zijn hand. ‘Wat zit er in die envelop?’

‘Hij is aan u geadresseerd.’ Hij gaf haar de envelop.

Hij woog te veel om alleen een brief te bevatten. Erin keek naar de afzender.

Israël.

Met licht trillende vingers scheurde ze de envelop met haar pen open.

Nate zag hoe haar hand trilde en keek bezorgd. Ze wist dat hij een therapeut bezocht voor zijn eigen posttraumatische stress. Ze waren twee gewonde overlevenden met geheimen die ze niet hardop mochten uitspreken.

Ze schudde één getypt vel papier uit de envelop, plus een voorwerp ter grootte van een kwartelei. De moed zakte haar in de schoenen toen ze het herkende.

Zelfs Nate hapte even naar adem en deed een stap achteruit.

Zij kon zich die luxe niet veroorloven. Ze las het bijgesloten vel papier snel door. De envelop was afkomstig van de Israëlische veiligheidstroepen. Ze hadden vastgesteld dat het voorwerp niet langer relevant was voor het afgesloten onderzoek naar hun zaak en hoopten dat zij het aan de rechtmatige eigenaar zou teruggeven.

Ze hield het gepolijste stukje barnsteen in haar hand alsof het ’t

kostbaarste voorwerp ter wereld was. Onder het valse neonlicht leek het net een glimmende bruine steen, maar het voelde warmer aan. Het oppervlak weerkaatste licht en in de kern hing een klein donker veertje, duizenden jaren lang bewaard, een tijdsmoment dat voor altijd was gevangen in amber.

‘Amy’s mascotte,’ mompelde Nate, en hij slikte moeizaam. Hij was erbij geweest toen Amy werd vermoord. Hij hield zijn ogen afgewend van de amberkleurige knikker.

Erin legde meelevend een hand tegen Nates elleboog. Feitelijk was de talisman meer dan Amy’s mascotte. Op de opgraving had Amy een keer aan Erin verteld dat ze de barnsteen als kind op het strand had gevonden en dat ze gefascineerd was geweest door het veertje dat erin gevangen zat, zich had afgevraagd waar het vandaan kwam, zich de vleugel had voorgesteld waar de veer uit was gedwarreld. De barnsteen sprak net zozeer tot haar verbeelding als het veertje. Dat had Amy’s wens gevoed om archeologie te studeren.

Erin keek naar de ronde barnsteen in haar handpalm. Ze wist dat dit kleinood niet alleen had geleid tot Amy’s onderzoeksterrein... maar ook tot haar dood.

Haar vingers klemde zich om de gladde steen, terwijl ze zichzelf vastbesloten een belofte deed.

Nooit meer...

2

*18 december, 11.12 uur
Arlington, Virginia*

Sergeant Jordan Stone voelde zich een bedrieger in zijn blauwe galatenu. Vandaag zou hij het laatste lid van zijn oude team begraven, een jonge man die korporaal Sanderson heette. Sandersons lichaam was, net als dat van zijn andere teamgenoten, nooit gevonden.

Nadat het maanden had gezocht in de tonnen puin die ooit de berg Massada waren geweest, had het leger het opgegeven. Terwijl Jordan in de maat van de andere baardragers marcheerde, drukte Sandersons lege kist hard tegen zijn heup.

Een sneeuwstorm legde een witte deken over het bruine gras op Arlington National Cemetery. De sneeuw hoopte zich op op de takken van kale bomen en op de boogvormige marmeren grafstenen, meer grafstenen dan hij kon tellen. Elk graf was genummerd, op de meeste stonden namen en al deze soldaten waren met eer en waardigheid ter ruste gelegd.

Een van hen was zijn vrouw, Karen, die ruim een jaar geleden in de strijd was gesneuveld. Er was niet genoeg van haar overgebleven om te begraven, alleen haar identificatieplaatjes. Haar kist was net zo leeg geweest als die van Sanderson nu. Er waren dagen dat Jordan niet kon geloven dat ze dood was, dat hij haar nooit meer bloemen zou brengen, en als dank een lange, lome zoen van haar zou krijgen. In plaats daarvan zou hij alleen nog bloemen op haar graf kunnen leggen. Hij had daar zojuist rode rozen neergelegd, voordat hij zich naar Sandersons begrafenis begaf.

Hij haalde zich Sandersons sproetige gezicht voor de geest. Zijn jonge teamgenoot was behulpzaam geweest, had zijn werk serieus genomen en zijn best gedaan. In ruil daarvoor vond hij een eenzame dood op een bergtop in Israël. Jordan verstevigde zijn greep op het koude handvat van de kist en wilde maar dat de missie anders was afgelopen.

Na nog een paar stappen langs de kale bomen droegen zijn metgezellen en hij de kist een ijskoude kapel binnen. Tussen deze eenvoudige witte muren voelde hij zich meer thuis dan in de weelderige kerken van Europa. Sanderson zou zich hier ook meer op zijn gemak hebben gevoeld.

Sandersons moeder en zus stonden binnen op hen te wachten. Ze droegen bijna identieke zwarte jurken en dunne galaschoenen, ondanks de sneeuw en kou. Beiden hadden Sandersons lichte huid, en zelfs 's winters was hun gezicht bruin van de sproeten. Hun neus en ogen waren rood.

Ze misten hem.

Hij zou willen dat ze hem niet hadden hoeven missen.

Naast hem stond zijn bevelvoerend officier, kapitein Stanley, in de houding. De kapitein had Jordan bij alle begrafeningen ter zijde gestaan, en hij had zijn lippen samengeknepen toen er kisten de grond in gingen. Stuk voor stuk goede soldaten.

Hij voerde bevel volgens het boekje en had Jordans debriefing uiterst correct afgehandeld. Op zijn beurt deed Jordan zijn best om vast te

houden aan de leugen die het Vaticaan had voorbereid: de berg was bij een aardbeving ingestort en iedereen was overleden. Erin en hij hadden in een hoek gezeten die niet was ingestort en waren drie dagen later gered door een reddingsteam van het Vaticaan.

Heel eenvoudig.

Het was niet waar. Jammer genoeg was hij niet goed in liegen, en zijn bevelvoerend officier vermoedde dat hij niet alles had verteld wat er in Massada, laat staan na zijn redding, was gebeurd.

Jordan was al uit actieve dienst gehaald en had een psychotherapeut toegewezen gekregen. Iemand hield hem voortdurend in de gaten, om te zien of hij in zou storten. Het liefst zou hij gewoon weer aan zijn werk gaan. Als lid van de Joint Expeditionary Forensic Facility in Afghanistan had hij militaire plaatsen delict onderzocht. Hij was er goed in en wilde terug.

Alles om maar bezig te blijven, in beweging te blijven.

In plaats daarvan stond hij in de houding naast de zoveelste kist en trok de kou van de marmeren vloer in zijn tenen. Sandersons zus stond naast hem te rillen. Hij zou willen dat hij haar zijn uniformjasje kon geven.

Hij luisterde meer naar de sombere toon van de aalmoezenier dan naar zijn woorden. De pastor had maar twintig minuten om de ceremonie af te wikkelen. Op Arlington vonden elke dag veel begrafenissen plaats, en er werd een strak schema gehanteerd.

Al snel bevond hij zich weer buiten aan het graf. Hij had deze mars al zo vaak gelopen dat zijn voeten zonder al te veel gedachten hun weg vonden naar dit graf. Sandersons kist rustte op met sneeuw bestoven bruine aarde naast een bekleed gat.

De koude wind die over de sneeuw waaide, krulde vlokken aan de oppervlakte tot draden, alsof het windveren waren, het soort hoge bewolking dat zo gewoon was in de woestijn waar Sanderson was gestorven. Jordan wachtte tot de rest van de ceremonie voorbij was, luisterde naar de drie saluutschoten en naar de hoornblazer die 'Taps' speelde en zag hoe de aalmoezenier de opgevouwen vlag aan Sandersons moeder gaf.

Jordan had hetzelfde tafereel voor ieder van zijn gestorven teamgenoten doorgemaakt.

Het was er niet makkelijker op geworden.

Aan het eind gaf Jordan Sandersons moeder een hand. Die voelde koud en tenger aan, en Jordan was bang dat hij hem zou breken. 'Ik

leef oprecht met u mee. Korporaal Sanderson was een goede soldaat en een goed mens.'

'Hij mocht u graag.' De moeder schonk hem een trieste glimlach. 'Hij zei dat u slim en dapper was.'

Jordan plooide zijn bevroren gezicht eveneens tot een glimlach. 'Dat is fijn om te horen, mevrouw. Hij was zelf ook slim en dapper.'

Ze knipperde haar tranen weg en draaide zich van hem af. Hij wilde haar achternalopen, al wist hij niet wat hij dan moest zeggen, maar voordat hij dat kon doen, legde de aalmoezenier een hand op zijn schouder.

'Ik denk dat wij zaken te bespreken hebben, sergeant.'

Jordan draaide zich om en nam de jonge aalmoezenier op. De man droeg een gala-uniform dat op Jordans eigen uniform leek, behalve dat op de revers van zijn jasje kruisen waren genaaid. Nu Jordan aandachtiger keek, zag hij dat zijn huid te wit was, zelfs nu het winter was, dat zijn bruine haar iets te lang was en zijn houding niet echt militair. De aalmoezenier keek terug zonder met zijn groene ogen te knippen.

Jordans nekharen gingen overeind staan.

Zelfs door zijn handschoenen heen voelde hij dat de aalmoezenier een ijskoude hand had. Hij voelde niet als een hand die te lang buiten was geweest op een koude dag. Hij voelde als een hand die al jaren niet meer warm was geweest.

Jordan had velen van zijn soort ontmoet. Wat voor hem stond, was een ondoed roofdier, een vampierachtig wezen dat *strigoi* werd genoemd. Maar omdat dit exemplaar het daglicht kon velen, moest hij een sanguinist zijn, een strigoi die een eed had afgelegd om niet langer mensenbloed te drinken, om de katholieke kerk te dienen en zich alleen te voeden met het bloed van Christus. Of preciezer gezegd, met wijn die door het heilige sacrament was geconsecreerd tot Zijn bloed.

Zo'n eed maakte dit wezen iets minder gevaarlijk.

Met de nadruk op iets.

'Ik weet niet zo zeker of er wel iets te bespreken valt,' zei Jordan.

Hij deed een stap opzij en nam een vechthouding aan, voor het geval dat nodig zou blijken. Hij had sanguinisten zien vechten. Deze tenger gebouwde aalmoezenier zou hem ongetwijfeld buiten gevecht kunnen stellen, maar dat wilde nog niet zeggen dat Jordan zich zonder slag of stoot gewonnen zou geven.

Kapitein Stanley kwam tussen hen in staan en schraapte zijn keel.